

دلی له قاندهر

ئیدگار ئالان پۆ
و: حەممە رەسوول حەسەنپوور

بەلێ وایە، راستە! عەسەبی بووم و
ئێستاش ھەروام، ئەویش عەسەبییەکی
بێ سنوور، بەلام ئایا ئەو دەبیته ھۆی
ئەوھێ بلی شیت بووم؟. نەخۆشی پینچ
ھەستەکەمی ھەستیارترکردووە، بەلام
کزی نەکردوون، یاخود لەناوی نەبردوون،
بەتایبەت کە پێشتریش ھەستی بیستەم
بەھیزبوو و گشت دەنگی زەوی و ئاسمانم
دەببست، دەنگی زۆریشم لە دۆزەخووە
دەگەیشتە بەرگوئی، کەوایە چۆن دەشی
شیت بم؟. گوئیگرن و خۆتان سەرنج بدەن،
کە چەندە ژیرانەو لەسەرخۆ لە توانامدایە
گشت چیرۆکیکتان بۆ بگێرمەوہ.

ئەو، کە ئەم بێرۆکە یەم کە ی بەمیشکدا
ھات بۆ خۆشم روون نییە، بەلام ئەو کاتە ی
گێرۆدەیبووم، ئیتر شەو و رۆژ بەری نەدەدام.
من شوین ئامانج و مەبەستیک نەدەکەوتم،
گێرۆدە ی ھیچ رق و قینیکیش نەبووم. ئەو
پیرەمێردەم خۆشدەویست، قەت ئەزیەتی
پیم نەگەیاندبوو و ناھەقیی لەگەلدا
نەکردبووم، منیش تەمام لە ئالتوونەکانی
نەکردبوو. وایزەم شتەکە پەیوەندی
بەچاویبەوہ بوو. بەلێ خۆیەتی! چاویکی

چاوی دال بو. چاویکی شینی که م رهنگو په له یه کی له سه ره شینه که یبوو. هر کاتی ئەم چاوه ی پیمده که وت، خوینم دهمیی و بهم چه شنه ورده ورده له سه ریدام رۆحی پیره میرده که ی لی بستینم بۆ ئەوهی بۆ همیشه له چنگ چاوه که ی رزگاریم، ئەوهی گرینگه ئەمه یه، ئیوه به شیتیم ده زانن، به لام خۆ شیت هیچ تیناگات. ئەگه ر ده تان دیم که به چ شاره زاییه که ههنگاوم ناو به چ ناماده کاری و نهینی پاریزییه که ده سته کاربووم! هه رگیز به قه در ئەو حه وتووی به نیازی کوشتنی بووم، له گه لیدا میهره بان نه بووم.

هه موو نیوه شه وی، کیلونی ده رگای ژوره که ییم ده سوواندو ده مکرده وه.

ئاخ چه نده له سه رخۆو به ئەسپایی ده مکرده وه! دواي ئەوهی تا ئەو راده یه ده مکرده وه، بتوانم سه رمی پيدا به رمه ژور، فانۆسه که م له ژوره که دا راده گرت، رووناکیی چراکه م هینده کز ده کرد، که له ده ره وه نه بیتری. پاشان سه رم ده برده ناو ژوره که وه له سه رخۆ، زۆر له سه رخۆ سه رم ده بزوات، بۆ ئەوهی خوی پیره میرده که تیکنه ده م. کاتژمیړیکم کات تیپه رده کرد بۆ ئەوهی سه رم هینده به رمه ژور، تا پیره میرده که له قه ره ویله که یدا به دی بکه م. ئاخ، داخوا شیتیک له توانایدا به هینده به هۆش و گۆش بیت؟ دواي ئەوهی سه رم به ته واوی ده چۆ ژوره که وه به قایمکارییه وه رووناکیی فانۆسه که م زیده ده کرد، هه موو جارێ ریک له نیوه شه ویدا، به لام چاوی هه میشه لیکنرابوون. هه ر بۆیه ده شیا ده ست به ئەنجامدانی ئیشه که م بکه م، چونکی پیره میرده که خۆی نه بوو ده یترساندم، به لکو سه یرکردنه به دشوومه که ی بوو.

گشت رۆژی به یانی هه ر که هه تاو ده که وت، بی ئەوهی به ترسم ده چوومه ژوره که ی و بی ترس له گه لیدا ده په یقیم، به شیوازیکی پر خۆشه ویستی بانگم ده کردو لیم ده پرسی، شه وه که ی چۆن تیپه رکردوه. روونه که ده بوو پیاوه که زۆر به هۆش و گۆش بیت، بۆ ئەوهی پی زانی هه موو جارێ نیوه شه وی له کاتی خه ویدا شوینی ده که وم، تا پیش ئەو شه وه، هه رگیز هه ستم به راده ی لیها تووی و دووربینی خۆم نه کردبوو. به دژواری به ر به قولته ی هه سستی سه رکه وتنی ده روونیم بگرم. له م کاته دا بیرۆکه یه که هاته نیو میشکه مه وه، به لای خۆمه وه بیرم کرده وه، ده رگای ژوره که ی ورده ورده ده که مه وه ئەو شیوه ی بیرکردنه وه ی من، ته نانه ت له خه ویشدا نابینی. کاتیک بیرم له م شته ده کرده وه بی ئەوهی به خۆم بزائم، پیکه نینم هاتو له وانیه ده نگی بیستیم، چونکی له پر وه ئەوهی ترسایت، له جیگه که یدا جوولا، له وانیه بیربکه نه وه، له م کاته دا خۆم کیشابیتته دواوه، به لام نا، ژوره که ی به ته واوی تاریکبوو، چونکی له ترسی دزان کپکه کانی به ته واوی به سته بوو، چونکی ده مزانی ناتوانی کردنه وهی ده رگا که بنی، به قایمکاری ته واوه و زۆتر ناوه لام کرد.

سه رم برد بۆ ژوروی و ده مه ویست رووناکیی چرایه که زۆتر بکه م و ده ستم له سه ر پیچی چرایه که پوراو پیره میرده که له جیگه که ی قوت بوو و هاواری کرد:

کی له وییه؟

بی جووله له جیگه که م راوه ستام و هیچم نه وت. کاتژمیړیکی ته واو، هیچ کام له ئەندامه کانی جه سته م نه جوولاو له م ماوه یه شدا ده نگیکی که خه وش ی سه ره نویی پیره پیاوه که بگه یه نیت، نه گه یشته به رگویم. تا ئیستاش به قیتی له سه ر ته خته که ی دانیشتبوو، هه روه که من چه ندان شه و گویم ده دایه ده نگی سیسرکه کانی که لینی دیواره کان، ئەویش گوئی قیت کردبوو.

له م کاته دا ده نگیکی نالینی له سه رخۆم بیست و بۆم ده رکه وت ئەم نالینه ده نگی ترسان له مردنه. ئەم نالینه له نالینی ئیش و ژان نه بوو. ئاخ، نا، ده نگیکی ئارام و کپ بوو، ئەو کاته ی گشت جییه که پره له ترسان، له ناخی رۆحه وه دیته ده ره وه. باش ئەم ده نکه م ده ناسی، هه ندی شه وان ریک له کاتی نیوه شه ویدا ئەو کاته ی هه موو دنیا له خه ودا بوو، ئەم ده نکه له ناخی ده روونمه وه هه لده ستاو به رنه نگدانه وهی ترسناکی خۆی ئەو ترسه له راده به ده ره ی ئەشکه نه جی ده دام، توندتری ده کرد، هه ر بۆیه که ده لیم باش شاره زای ئەم ده نکه بووم و ده مناسی. ده مزانی پیره میرده که له چ ره وشیکدایه و له گه ل ئەوه یدا له ناخی دله وه خۆشحالبووم، به لام زگیشم پیی ده سووتا.

ده مزانی ئەو پیاوه به بیستنی یه که م ده نگی له سه رخۆ له جیگه که یدا جوولا، ئیتر خه وی لینا که ویتته وه و له م

كاتەشەو تەرسانەكەى زۆرتر بوو و ھەولیدابوو و اینوینى ترسەكەى بېھۆیە، بەلام نەیتوانیبوو، بەخۆى وتبوو: دەنگى بايە ھاتۆتە نیو کلاورۆژنەكەو، یاخود دەنگى مشكە بەسەرکەفى ژوورەكەدا دەروات. یان تەنیا دەنگى سېسرکە.

بەلى، ھەولیدابوو دلى بەم چەشنە گریمانانە خۆشبكات، بەلام تیگەیبوو گشتیان بېھوودەن و ھەمووشیان بېسوود بوون، چونكى مەرگ بەشوینیدا دەگەر او ئیستا وەك نسی لە پەنایدا راوەستابوو، بەزویی نیچیرەكەى لە ئامیزیدا دەگووشى. كارتیکردنى ئەم نسی نادیارە بوو، كە ھەستى بەبوونى سەرى من لە ژوورەكەیدا كەردبوو.

دواى ئەو ماوەیەكى دووردریژ بەسەبروسیكەدانەى زۆرەو چاوەروان راوەستابووم، بى ئەوہى دەنگى خەوتنى سەرلەنوئى بێتەو بەر گویم، بپارم دا رووناكیى فانۆسەكە كەمىك زیادبەم، بەراست بەپرومیشكدا نایەت كە چۆن و بەچ سەرنجیکەو ئەم كارەم كەرد، تا دواچار ھیلکى بارىك و كزى وەك تالى جالالوكە لە چرایەكە ھاتەدەرو لەسەرچاوە دالاسیەكەى قوت بوو.

چاوى ئاوەلابوون و ھەر كە چاوم پێیانكەوت دووچارى توورەبوون بووم، زۆر بەروونى دەمدى، چاوى مەیلەو شینىكى كەم رەنگبوو، دەموچاوى بەتویژىكى نەفرەت ئامیز، كە تا سەرنیسقان ساردى كەردبووم، داپۆشراوو، بەلام من دەمتوانى دەموچاوى پیرەمێردەكە نەك سەرى ببینم، چونكى نوورى چراكەم رىك لەسەر ئەوئى رىكخستبوو.

پیشتر پیم وتن، ئەو شتەى بەشیتى منى تیدەگەن، جگە لە ھەستیارى لە رادەبەدەرى ھەستم نیە. ئەو كاتیش دەنگى ناديارو نووساوو پەیتا پەیتام گەیشتە بەرگوئى، رىك چەشنى سەعاتىكى پەمۆیان لە دەوریەو پێچابیت، ئەم دەنگەشم باشدەناسى، ئەمە دلى پیرەمێردەكەبوو كە لیدانەكەبیم دەببست. لەم بەینەدا توورەبوونى منیش زیادیدەكەرد، رىك وەك دەنگى تەپلىكى، كە نەترسى سەربازەكان زۆرتر دەكات، بەلام لەم ساتەوختەدا بەسەرخۆمدا زالبووم و بى جوولە راوەستام، بەدژوارى ھەناسەمدەداو چراكەم بى جوولە بەدەستەوہبوو. ھەولم دا نوورەكەى رىك لەسەر دەموچاوى رابگرم. لەم كاتەدا لیدانى دلە لەعەنتیەكەى زیاتر دەبوو، ھەر ئان و ساتیش تووندتر دريژتر دەبوو. ترسانى پیرەپیاوہكە دەبوو گەببیتە ئەوپەرى خۆى! باش سەرنج بەدەن! دەلیم ھەر ئانوسات بەرزتر بەرزتر، پیشتر وتم بنیادەمىكى عەسەبیم بەراست، ئیستاش ھەر ئاوامو ئەوكات كە لەم ساتەوختە مەرگپنەرەى شەویدا، لە بیدەنگى سامناكى ئەو مالە كۆنەدا، ئەم دەنگە سەروسەمەرەپەم ببست، ترسىكى نەوترا جەستەى داگرتم، لەگەل ئەمەشدا ديسانەوہ بۆ چەند چركەيەك بەسەر خۆمدا زالبووم و بى جوولە لەوئى راوەستام، بەلام دەنگى لیدانى دلەكە بى پسانەوہ بلندتر دەبوو، بېرم كەردەوہ بېگومان دلى ھەلدەكەندريت.

ئىستا ترسىكى نوئى داپۆشیم. لەوانە بوو دراوسىيەك دەنگى لیدانى ئەم دلە ببستى. كاتى مردنى پیرەمێردەكە ھاتبوو. بەقەو نەراندمو لە پرفانۆسەكەم تەواو رۆشنگردو خۆم ھاویشتە ژوورەكەو. پیاوہ پیرەكە ھاوارىكەرد، تەنیا جارىك لە چاوترووكانىكدا فرمدايە سەر عەرزى و سەر قورسەكەى قەرەوئەكەم بەسەر سەرىدا ئاوەژووكەردەوہ. لەبەر ئەوہى ئیشەكە تا ئەو جىيە بەرەو پيشەوہ چوو بوو، بزەيەكى شادیم كەرد. دلەكەى تا ئیستاش بۆ چەند چركەيەك تریەيەكى ناديارى لئوہ دەھات، بەلام ئەمە منى ئازارنەدەدا، چونكى لە دیوارەكانەوہ نەدەببسترا، سەرەنجام ئیشەكە كۆتاپى پېھات. پیاوہ پیرەكە مەردبوو. دەستم لەسەر دلى رۆنا، چەند چركەيەكى دووردریژ لەویدا رامگرت، لیدانى دلى نەدەببسترا. ئەو بەراست مەردبوو. ئیتر چاوى ئەشكەنجەى نەدەدام.

ئىستاش، وا بێردەكەنەوہ شیتم؟، بەلام كاتىك ئەو قايمكارىيەى بۆ شارنەوہى تەرمەكە لەخۆم نیشان دا، بۆتانى باسبەكەم، ئیتر وا بېرناكەنەوہ، شەو دەگەیشتە كۆتاپى و من بەپەلە دەستبەكاربووم، بەلام لە بیدەنگىيەكى تەواو. پاشان سى تەختەى كەفى ژوورەكەم دەرهیناو تەرمەكەم تېھاویشت و پاشان بەزانایى و زیرەكىيەكى ئەوتو، تەختەكانم دانانەوہ كە چاوى ھىچ مرقۆيك -تەنانت چاوى ئەو- لە توانايدا نەبوو لە

جیبه کی سهرنجی بۆ لای شتیکی ناروآله تی رابکیشریتی، شتیکی ئەوتۆ بۆ شوشتنو خاوینکردنه وه له ئارادا نه بوو. هیچ په له خوینیك به ده ورووبه ره وه نه بوو. له م رووه وه قایمکاریی زۆرم کرد، ته شته ئاویك هه مووی هه لمژیبوو.

کاتیک ئەم ئیشانه ته واوبوو کاتژمیر چوار بوو، به لام هه روا وه ک نیوه شه وی تاریکبوو. کاتیک زهنگی سه عاته که لییدا، له ده رگای ماله وه یان دا. به دلێکی ئاسوده وه چووم بۆ ئەوه ی ده رگا که بکه مه وه، چونکی شتیکی ئەوتۆ نه بوو لێی بترسم. سی پیاو هاتنه ژووری ماله که وه، به ئە ده به وه خویان وه ک مه ئمووری پۆلیس ناساند. دراوسییه ک، شه وی گوی ل ه هاوارکردنه که بووبوو، شکی کردبوو، مه باداروو داویک روویدا بیته و دایره ی پۆلیسی تیگه یان دبوو، ئەوانیش هاتبوون بۆ ئەوه ی ماله که بگرن. بزه یه کم هاتی، چونکی شتیکی ئەوتۆ بۆ لیتساندن نه بوو.

به خیرهاتنم کردن و پیم وتن، من بووم له خه ویدا هاوارم کردو پیره میرده که چۆته گوندی. گشت ماله که م پیشانی پشکنه ره کان داو داوام لیکردن به سه رنجه وه هه موو جیبه ک پیشکنن، دواچاریش برده منه ژووری پیره پیاوه که وه که لوپه له کۆنینه کانی ئەم پیشان دان، که ده ستیان لینه دراوو هه ر له جیگه کانیان بوون. له کاتیکی وا له وه پیری هیواو بره وه خۆبوونی ئەوه ی تیده په ری دا بووم، چه ند دانه کورسیم هینانه ژوره که وه و داوام لیکردن پشویه که بدن. منیش به ئازایه تی وه هستی سه رکه وتنی ته وا وه کورسییه که م ریک له شوینیك دانا که ته رمی پیره پیاوه که ی له ژیره وه بوو، مه ئمووره کان رازی بووبوون وه له سوکه وتم ئەوانی ساچاندبوو. منیش هه ستیکی زۆر باشم بوو. ئەوان له وی دانیشتبوون و سه باره ت به باب ته گه لی رۆژ ده په یقین و من به گه رمی و به شادییه وه وه لامم ده دانه وه، به لام هینده ی نه برد هه ستم پیکرد ره نگم په ریوه وه حه زم ده کرد ئەوان برۆن.

سه رم ژانیده کردو وام ده هاته به رچاو گویم ده زینگیته وه، به لام ئەوان هه روا دانیشتبوون و ده په یقین. دهنگی گوییانم روونتر بووبوو، درێژبووه، روون و روونتر ده بوو. بیپسانه وه قسه م ده کرد، بۆ ئەوه ی له چنگ ئەم هه سته کردنه رزگارم بیته، به لام هه سستی ناوبراو درێژه ی هه بوو، هه ر ئان وساتیك روونتر ده بووه، تا ئەوه ی سه ره نجام بۆم ده رکه وت، ده نگه که له گویی مندا نییه. بيشك به ته واوی ره نگم چرژابوو، به لام تا ئیستاش به دهنگی به رزوره وانتر له پیشوو قسه م ده کرد، به لام دهنگه که توندتر بوو، ده متوانی چیه که؟! دهنگی کپو نووساو و دووپاته کراو بوو، به دهنگی سه عاتیك ده چوو که ده په مۆیان وه ریچا بیته. به زه حمه ت هه ناسه م ده دا، به لام مه ئمووره کان هه چیان گوی لینه بوو. تووندتر لیراوتر ده په یقیم، به لام دهنگه که په پتا په یتا توندتر ده بوو. هه ستمام به دهنگی به رزو جولاتی توند توند، سه باره ت به رووادی بیبایه خ، ئەسخه ره ده ستم به قسان کرد، به لام دهنگه که هه رده م توندتر ده بوو، ئە ی بۆ نه ده رپۆشستن؟. به هه نگاوی قورس سه رووخوارم ده کرد. ده تگوت له قسه کردنی پیاوه کان که وتبه جۆش و خروشه وه، به لام دهنگه که هه رده م توندتر ده بوو. گاله گالم وه ری خستبوو، قسه ی هاته ران پاته رانم تیك ده کردنه وه! ئەو کورسییه ی له سه ری رۆنیشتبوووم ده جولاوندو به سه ر عه رزیدا رامده کیشا، به لام دهنگه که هه موو دهنگی له خۆیدا کیکردبوو، هه روا توندتر ده بووه وه هه رده م به ره و توندبوون ده چوو!، به لام ئەو به ریزانه ئیستاش خۆشحال و ده م به پیکه نین قسه یان ده کرد. داخوا ده شیا گوییان له هیچ نه بیته؟ خوی گه وره! نا! ئەوان ده یانیست، وه شک که وتبووم، ئیستاشی له سه ریته وایه بیره که مه وه، به لام ئەم ترسه مه رگه پنه ره له گشت شتی خه راپتر بوو.

هه موو شتی له م گالته جاریه به باشتروو! ئیتر نه متوانی ئەم گالته پیکردنه پیچراوه یه به سوند بکه م. هه ستم پیکرد، یان ده بیته هاواریکه م، یان ئەوه تا دلم ده ره پری! ئیستاش ئەم دهنگانه درێژه یان هه بوو! گوییگرن! به رزتر! دیسانه وه به رزتر ده بی! هاوارم کرد:

ره وشت نزمینه! شاردنه وه کافیه! دان به تاوانه که مده دنیم! ته خته ی که فی ژوره که لابه رن! له ویدا یه! له وییه! ئەم دهنگه دهنگی لیدانی دله ترساوه که یه تی!

سه رچاوه:

(کتاب جدول شماره (101) سال نهم شهریور 1385).